

δχι δι' ἄλλους φανερά,
καὶ νέα κτίετ' ἐπ' αὐτῶν νερελοκοκκίγια,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν ἐπιμαρτύρωνται τοὺς ἰσχυροὺς τῶν προγόνων
'στοὺς ἄλλους καὶ 'στὰ κέρη των, δικά των ἡ κλιμμένα,
κι' ἔταν σφαιρίδια βαστοῦν ἐκλογικῶν ἀγώνων
καὶ πᾶν σὲ κάλπαις ἐμπροστὰ μὲ χνώτᾳ μεθυσιμένα,
καὶ 'στὸς πατέρας τοὺς ὄθη θερμῆ φιλοστοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν κανέναν σ' ἐρωτᾶ μὲ φλογοβόλον βλέμμα
«ξέρις ἀλήθεια τί θὰ 'τῆ ;»
καὶ σὺ τοῦ λῆς χωρὶς 'ντροπή:
«ὦ, τί δὲν εἶναι φέμμα,
μὰ καὶ τῶν ὄθῳ τὰ πρόσωπα περικοσμεῖ τρυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα σας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν σοὺ λέγω δυνατὰ
πῶς σ' ἀγαπᾷ 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἔταν καὶ σὺ μοῦ λῆς αὐτὰ
γρονθοκοπῶν τὰ στήθεα,
κι' ὅποταν ζῶμε μὰ χαρὰ συντροφοὶ καὶ κολλήγοι
κι' ἐγὼ σὲ κλιέω 'στὸ χαρτί καὶ σὺ μὲ τρῆς 'στὸ ζῦγι,
κι' ἡ στερεὰ φιλία μας κρατύνεται παγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

Κι' ἔταν παρλάρωμε κι' ἐμεῖς
μας 'στοῦ «Ρωμῶν» τὸ φύλλον,
κι' ἔταν ἐσὺ μὲ πολεμῆς
καὶ μὲ χροατίνης ἔξωλο,
καὶ χύνετ' ἐκ τῆς γλώστρης μας πολλὴ σαχλολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκῆς ἀργία.

'Ἐν τούτοις αὖριον καλῶ τὸν καθὲ πατριώτην,
ἂν κι' ἔχωμεν Κυριακὴν, σχολῆς ἡμέραν πρώτην.
Δὲν πρέπει τὸ καθήκον τοῦ καθέναν ' ἀμελήσῃ
μὰ μὲ τὰ ζημεριώματα ἐν πάῃ νὰ ψηρίσῃ.

Καλὸς βεβαίως ὁ Σκουζῆς, Μινίστρος ἐν τοῖς πρώτοις
καὶ ζένετ' ἕλεμαν ἱππότης,
μὲ Πρέσβειον ὑποδοχᾶς, μὲ σιχ, μὲ μπαριμπετόνια,
καὶ μὲ ναπολεόνια.

Ὁὗ ἤττον κι' ὁ δὸν Στέφανος Σκουλούδης τί σοὺ λῆει,
ποῦ τῶν ἐνόδων ἐποχῶν ἐγόρασε τὰ κλή ;
αὐτὸς μονᾶχος ἐγραφε τὴν Βίβλον τὴν Λευκὴν
τὴν διπλωματικὴν
μὲ σκέρτσα διπλωματικὰ καὶ λόγια μετρημένα,
κι' ἔχει τῆς κάσαις τῆς βαρειαῖς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα.

Καλὸς κι' ὁ γέρο Μπούμπουλης, περίφημος Ναυτικός
καὶ τῆς θαλάσσης λύκος,
πολὺ καλὸς κι' ὁ Στρατηγός, χαλύβδινο κορμί,
κι' ἀπελυμάνθη δι' αὐτοῦ τὸν ὄπλων ἡ τιμῆ.

'Ἄλλ' ἐπειδὴ γνωρίζομεν, Περὶ κλεις ποθητῆ,
ὅτι κι' οἱ πέντε δὲν ἔμπορὸν νὰ γίνουεν Βουλευταί,

παρακαλῶ θερμότατα χωρὶς διασαφήσεις
τὸν Νικολάκη Σμολενίτις μόνεχα νὰ ψηρίσῃ.

Μόνος αὐτὸς θὰ μὰς τὰ 'τῆ καὶ θὰ μὰς τὰ ἰωάνη,
μόνος ἐκεῖνος, ὀμιλῶν πρὸς βουλευφόρους ἄνας,
γιὰ σίγουρα, βρὲ Περικλῆ, τὴν γούνα θὰ τινχῇ
τῆς Θεωδωρίνης τῆς γνωστῆς, πολεμικῆς γαϊάνδρας.

'Ἀσπρο λοιπὸν 'στὸν Σμολενίτις νὰ δώσης, ἄλεκινε,
τράβα νὰ πᾶς 'στὸ σπῆτι του νὰ ὄρης τί κόσος εἶναι.
'Ἐκεῖ δὲν ἔχει χάχανα, δὲν ἔχει τσιγαροτά,
ἐκεῖ ποῦ λῆς, βρὲ σεβνταλῆ,
ἀλήθειας στόμα σοῦ μιλεῖ
μὲ λόγια νέτα σκέτα.

'Ἐκεῖ δὲν πᾶς νὰ ζαπλωθῆς καὶ νὰ παραλιμάσης,
ἔχει ξεχνᾶς τὸ ρεμπελὸ καὶ τί καπνὸ φοιμάεις.
'Ἀσπρο λοιπὸν 'στὸν Σμολενίτις, ἀλλέως τῆκακῆ σου,
νὰ μὴ σὲ 'δοῦν τὰ μάτια μου, θάναι 'ντροπήδική σου.

Κι' ἔταν τὴν μάπα τὴν βαρειά
σοῦ δώσω, κουνεῖ,
θυμήσου καὶ τὴν κουμαριά
καὶ ρίξε τὴν 'στὸ Ναι.

Π. — Πᾶω λοιπὸν τὴν ψῆφο μου 'στὸν Σμολενίτις νὰ
μὰ πρὶν νὰ πᾶω σίμως νὰ σὲ ζυλοφορτώσω. [Δῶσω,

Μελέτη περὶ τοῦ Πανὸς, παγκάλως τυπωμένη,
Φιλοδελφείως συγγραφή, Γερμανιστὶ γραμμένη,
μὲ πλουτοὺν νέων γνώσεων κι' ἐμβριθεῖαν πολλήν
ἀναγνωσθεῖσα 'στὴν λαμπρὰν τῶν Γερμανῶν Σχολῆν.

'Ἰδοῦ κι' 'Ἐπιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,
καὶ πρώτη τῶν εἰκόνων τῆς, πολλῶν καὶ διακοσμ.
ὁ Παρασκευασθῆς μας, στολὴ τῶν πεισπόρων,
ποῦ περπατεῖ καὶ περπατεῖ σὲ κάμπους καὶ βουνά
καὶ ντοῦρος 'στὴν πρωτεύουσα μὰς ἐρχεται ἐνά.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τευχὸς ἰδγῆς ' ἐμῆτρον γραμματικῶν κανόνων,
ἰδιοροθίου τέχνης καὶ ἱερικῶν μεγάλου,
ὑπὸ Κολοκοτρῶν Ἑλληνοδιδασκάλου.

'Αἰδονοπούλου μέλαρον καὶ Παππαϊωάνου
στολιὰ καὶ καταφυγὴ καθὲ πρωτεύουσιάν.
'Ἦθαν τὰ κανακίρικα τὰ καλοκαιρινά,
μὰς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γὰρ νὰ κόψετε τῆς ὄρας φορεσιαῖς
πρωτεύουσιάνι ἰόντες, γαμπρῶν κορμοσασαῖς.

Ψυχούλα μου τί χρομάτα
ψυχὴ μου τί κοψίματα,
τί πῶσαι, τί κορόδωματα,
τί τέλεια ραψίματα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐρώναε μὲ τὴν ἑυλίεια μίση :
αχαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, δὴ μέσα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πιννακῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.